

КАРПАТИ

Львові засніжило. Нарешті! Оленка весело човгала побілілими стежками, поспішаючи на залізничний вокзал.

Останній тиждень старого року був похмуро-дощовим, і вона боялася, що доведеться зустрічати друзів, чалапаючи по кісточки в болоті. Тож у новорічну ніч, коли всі загадують бажання, попросила снігу. І зима змилостивилася – вже третю добу трусила понад Львовом лapatий сніг.

Незважаючи на ранню годину, залізничний вокзал нагадував мурашник. У залі очікування ожив гучномовець:

– Шановні пасажири! Пасажирський поїзд номер сто сорок три «Київ–Івано-Франківськ» прибуває до першого перону. Нумерація вагонів – з голови поїзда. Стоянка поїзда – двадцять хвилин.

Оленка прорізала крізь натовп і вибігла на перон. Серце закалатало від радісного передчуття зустрічі зі своєю командою скарбошукачів. Мружачись від вітру, що крутив снігом аж попід металевим каркасом даху над пероном, Оленка вдивлялася у номери вагонів. Ті, наче велетні, котилися повз неї, сповільнюючи хід.

Неслухняну Антонову чуприну, що виткнулася у прочинене вікно тамбура, Оленка впізнала найшвидше. Хлопець теж помітив її і радісно помахав рукою. Поруч із ним у вікні вигулькували ще дві қумедні мармизи – Сашко та Сергій корчили смішні гримаси, вдаючи чи то мавпочок, чи поросят. У грудях защеміло – Оленка збагнула, що за кілька місяців уже встигла скучити за цією трійцею...

– Привіт, Міледі! – радісно вигукнув Сергій, зіскакуючи з приступки на перон.

Оленка пригрозила йому кулаком, але одразу ж усміхнулася. Антон вискочив з вагона вслід за Сергієм і схопив дівчинку в обійми.

– Ну, мала, а ти виростла! Ледве тебе підняв!

– Це хто тут мала?! – вдавано обурилася Оленка.

— Ой, вибачте, вибачте, — віджартувався Антон, озираючись. — І де той Сашко подівся? Заснув у вагоні, чи що?

— Хе, він же півночі на вокзалі сидів, поки ми з тобою дрихнули в плацкарті, — відповів Сергій.

Хлопці завчасу домовилися їхати до Львова разом. Сергій добрався з Луганська до Києва, де його зустрів Антон. Увечері вони сіли в поїзд «Київ–Івано-Франківськ», а вночі у Вінниці до них приєднався Сашко. Насправді хлопці не дрихли, як зауважив Сергій, а майже всю дорогу розмовляли, складаючи плани пошукув скарбів Міледі — графині де Гаше.

Нарешті з вагона вийшов Сашко, тягнучи за собою важку валізу. Олена кинулася йому на шию. Той зашарівся з несподіванки і промовив ніяково:

— А в мене тут... гостинці. Мама спекла... на свято.

— Ой! — скривився Сергій. — А я без подарунків.

— І я щось не подумав, що в гості іду, — почухав потилицю Антон.

— Та ну вас, — махнула рукою Оленка. — І не треба було ніяких гостинців-дарунків! У нас вдома всього вдосталь! Бабуся Оля як

почула, що до мене друзі приїжджають, то на тиждень уперед таке меню розписала, вам і не снилося! Ви навіть не уявляєте, як вона любить гостей приймати! Єдина проблема – квартира у нас в панельці, кімнати маленькі, ще й прохідні. Тож місця там не так щоб дуже... Але якось помістимося! Ми ж не збираємося в хаті весь час сидіти, правда? Добре, досить стовбичити на вітрі. Згрібайте свої речі і гайда до мене. У нас лише тиждень часу до кінця канікул!..